

Η ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΜΑΚΡΟΝ, Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΛΕΠΕΝ

ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Ἡ προβλέψιμη νίκη τοῦ Μακρόν, τοῦ ἐκλεκτοῦ της γαλλικῆς καὶ ὑπερεθνικῆς χρηματοπιστωτικῆς ὀλιγαρχίας, σηματοδοτεῖ τὴν παράταση καὶ τὴν ἔνταση τῆς νεοφιλελεύθερης ἐπέλασης στὴν Γαλλία. Ὁ νέος πρόεδρος, ὡς ἐνεργούμενο τῶν πιὸ ἐπιθετικῶν καὶ ἀδηφάγων κύκλων τοῦ κεφαλαίου, προτίθεται νὰ σαρώσει τὰ ἐναπομείναντα ἐργασιακὰ δικαιώματα καὶ τὸ βιοτικὸ ἐπίπεδο τῶν λαϊκῶν στρωμάτων. Ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκλεκτός της Καγκελαρίας νὰ διασφαλίσει τὴν παραμονὴ τῆς χώρας στὴν εὐρωζώνη, τὸ σύγχρονο γερμανικὸ στρατόπεδο ἐξοντώσεως τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης. Χαρᾶς εὐαγγέλια γιὰ τοὺς δισεκατομμυριοῦχους, ποῦ γιόρτασαν τὴν νίκη τοῦ τραπεζοῦπαλλήλου τῶν Ρόθσαϊλτ, εἰς ὑγίαν ἐκατομμυρίων κορόιδων ποῦ τὸν ψήφισαν, γιὰ νὰ «μὴν περάσει ὁ φασισμός», σύμφωνα μὲ τὸ σύγχρονο ἐπικοινωνιακὸ παραμῦθι τοῦ κακοῦ λύκου, ἢ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ὅποια εὐμάρειά τους μὲ τὰ εὐρώπουλα στοὺς τραπεζικούς τους λογαριασμούς (τί μας θυμίζει ἄραγε;).

Ἡ νίκη τοῦ Μακρόν ἦταν ἐντελῶς ἀναμενόμενη, δεδομένης τῆς πολιτικῆς καὶ ἠθικῆς ἐξαχρείωσης μίας μεγάλης μερίδας τῆς γαλλικῆς κοινωνίας στοὺς μεταμοντέρνους καιροὺς τῆς καταναλωτικῆς δημοκρατίας καὶ τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων. Ἦταν ἐπίσης ἀναμενόμενη λόγω τῆς ἑξαλλης προπαγάνδας τῶν μέσων μαζικῆς ἐπικοινωνίας, μίας καὶ εἶναι γνωστὸ ὅτι τὸ σύγχρονο μαζικοδημοκρατικὸ καθεστῶς διαμορφώνει ὑπηκόους τοῦ συστήματος. Κατὰ τὴν διάρκειά τῆς προεκλογικῆς περιόδου ἦταν πράγματι ἐξαιρετικὴ ἡ συνοχὴ τῶν κυρίαρχων κύκλων τῆς ἄρχουσας τάξης πρὸς τὴν ὑποστήριξη αὐτοῦ τοῦ σαρκωμένου χρηματιστηριακοῦ ἀλγορίθμου, ποῦ θυμίζει ἐκπληκτικὰ τὸν πρωταγωνιστὴ τῆς ταινίας τοῦ Κώστα Γαβρᾶ «Τὸ Κεφάλαιο» (2012). Ὅπως ἐπίσης ὁμόφωνη ἦταν ἡ ὑποστήριξη τῶν ἐκπροσώπων τῆς εὐρωατλαντικῆς σοσιαλδημοκρατίας (μὲ προεξάρχοντες τοὺς Ὀμπάμα, Χίλαρυ Κλίντον, Μπλέρ, Σουλτς, Σόρος) πρὸς τὸν ἄνθρωπο τῶν χρηματιστηρίων. Μαζί τους, βέβαια, καὶ ὁ θρασὺς ἀριστερὸς Κουίσιλινκ τῶν Ἀθηνῶν μαζὶ μὲ τὴν ἄθλια συμμορία τῶν δοσιλόγων τοῦ Μαξίμου, ποῦ ἡ ἐκλογή τοῦ Μακρόν τους ἔδωσε ἀπὸ μακριὰ μίαν ἀνάσα γιὰ νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ διεξάγουν τὸ ἐξοντωτικὸ ἔργο τοὺς στὸ μεγάλο Μπλόκο τῆς Ἑλλάδας.

Ἐχοντας ὅλα αὐτὰ τὰ δεδομένα κατὰ νοῦν, ἡ ἐκλογικὴ ἀπόδοση τῆς Λε Πέν δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἀποτελεῖ μίαν ἐπιτυχία. Ἐὰν νομίζουμε ὅτι εἶναι εὐκόλο νὰ νικήσει κανεὶς μονομιάς τὸ θηρίο τῆς παγκοσμιοποίησης σὲ μίαν χώρα τέτοιας σπουδαιότητος ὡς τὴν Γαλλία ὑποτιμᾷ τὸν ἀντίπαλο. Νὰ μὴν ξεχνᾶμε ἄλλωστε ὅτι τὸ Μπρέξιτ στηρίχθηκε μὲν ἀπὸ τὰ λαϊκὰ στρώματα, ἀλλὰ ἀποτέλεσε πρωτοβουλία ἰσχυρῶν κύκλων τοῦ συστήματος. Καὶ στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, προτοῦ σπεύσουμε νὰ κατηγορήσουμε τοὺς

Γάλλους, ἄς κοιτάξουμε πρῶτα τὰ δικά μας τὰ χάλια ὡς λαὸς καὶ ὁ καθένας ἀπὸ μας ξεχωριστὰ (μὲ πρῶτο τὸν γράφοντα).

Δίνοντας ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέχρι τὸ τέλος ἕναν ἀγῶνα ἐναντίον ὄλων ἢ Λὲ Πέν, παραιτούμενη προσωρινὰ ἀπὸ τὴν προεδρία τοῦ κόμματός της καὶ κατερχόμενη ὡς ἐθνικὴ ὑποψήφια, κατόρθωσε νὰ ἀναδειχθεῖ στὸν δεῦτερο γύρο καὶ νὰ συγκεντρώσει ἕνα πολῦτιμο 35%, ἀποτελούμενο ἀπὸ τὸ 21% ποὺ τὴν εἶχε ψηφίσει ἀπὸ τὸν πρῶτο γύρο καὶ ἕνα 14% ποὺ ἔσπασε τὸ νῆμα τῆς ὑποταγῆς καὶ ἀψήφησε τὴν μηντιακὴ τρομοκρατία.

Ἄλλὰ τὸ σημαντικότερο γεγονός αὐτῶν τῶν ἐκλογῶν ἦταν ἡ κατάρρευση τοῦ μεταπολεμικοῦ δικομματικοῦ πολιτικοῦ συστήματος, ποὺ στηριζόταν στὸ δίπολο Ἄριστερά-Δεξιά, καὶ ἡ ἀνάδειξη δυὸ ξεκάθαρων πόλων: τοῦ πόλου τῶν πλουτοκρατικῶν Ἐλίτ καὶ τοῦ πόλου τοῦ ἀντιστεκόμενου Λαοῦ, τοῦ πόλου τῆς Παγκοσμιοποίησης καὶ τοῦ πόλου τοῦ Ἔθνους. Τὸ 35% τῶν Γάλλων πατριωτῶν εἶναι μία πολῦτιμη παρακαταθήκη γιὰ τὴν περαιτέρω συγκρότηση ἑνὸς πλατῦ πατριωτικοῦ κοινωνικοῦ μετώπου, ποὺ διαλύει τὰ παλιὰ στεγανὰ μεταξύ Δεξιᾶς καὶ Ἄριστερᾶς προτάσσοντας τὴν κρατικὴ κυριαρχία, τὴν ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία, τὴς συλλογικὲς ταυτότητες καὶ τὴν λαϊκὴ εὐημερία -ὄ,τι δηλαδὴ ἀποτελεῖ τὸ κόκκινο πανὶ στὴν παγκοσμιοποίηση τοῦ κεφαλαίου.

Ἡ προμετωπίδα αὐτοῦ τοῦ λανθάνοντος ἐθνικολαϊκοῦ μετώπου -ποὺ δὲν ἔχει καμία σχέση μὲ τὸν σωβινισμό καὶ τὸν φασισμό, ὅπως θέλουν οἱ κυρίαρχοι νὰ μᾶς κάνουν νὰ πιστέψουμε- εἶναι πρὸς τὸ παρὸν τὸ ἀνανεωμένο Ἐθνικὸ Μέτωπο τῆς Μαρίν Λεπέν, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα ἡ δυναμικὴ του τὸ ὑπερβαίνει. Ἄλλωστε κάθε κοινωνικὴ τάση ἐκφράζεται διαμέσου τῶν πιὸ πρόσφορων ὑπαρκτῶν πολιτικῶν σχηματισμῶν.

Ἄλλο ἕνα γεγονός ποὺ ἀναδεικνύουν αὐτὲς οἱ ἐκλογὲς εἶναι τὸ ἄδοξο τέλος τῆς Ἄριστερᾶς. Ἡ γαλλικὴ Ἄριστερὰ εἶναι πιά ἕνα πτώμα. Σὲ λίγο θὰ εἶναι ἀπλῶς ἕνα πτώμα ποὺ σαπίζει. Τὸ νεοφιλελεύθερο Σοσιαλιστικὸ Κόμμα καταβαραθρώθηκε δίχως φανερὴ ἐλπίδα ἀνάκαμψης. Ὁ Μελανσόν, ὁ ὁποῖος προέβαλε ὡς ἐναλλακτικὴ λύση ἀπέναντι στὴν πλήρη ἐνσωμάτωση τῶν Σοσιαλιστῶν καὶ στὸ μόνιμο κομματικὸ κενὸ ποὺ ἔχει προκαλέσει ἡ κατάρρευση τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος, ἀπέτυχε νὰ περάσει στὸν δεῦτερο γύρο. Ἡ ἀποτυχία τοῦ ὀφείλεται στὸ γεγονός ὅτι προσπάθησε νὰ ἀπαντήσῃ στὴν παγκοσμιοποίηση μὲ τὴν προβολὴ ἑνὸς παραδοσιακοῦ σοσιαλδημοκρατικοῦ προγράμματος, τὴν στιγμή ποὺ εἶναι ἀδύνατη ἡ ἀντίσταση στὴν παγκοσμιοποίηση χωρὶς τὴν προάσπιση τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας καὶ τῶν παραδοσιακῶν συλλογικῶν ταυτοτήτων. Ὅσο γιὰ τὰ ἀπολειψάδια τοῦ γαλλικοῦ εὐρωσταλισμοῦ καὶ τοὺς κουραμπιέδες τοῦ γαλλικοῦ «τροτσκιζμοῦ», ποὺ ὑποστήριξαν «ἀντιφασιστικά» τὸν Μακρόν, οὐδὲν σχόλιον, γιατί κανένας δὲν κλωτσάει ἕνα ψόφιο σκυλί.

Ἡ ἀδυναμία τῆς Ἄριστερᾶς πέραν τοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος νὰ τοποθετηθεῖ σὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς δυὸ πόλους ποὺ ἀναφέραμε ὁδήγησε στὴν σύγχυση καὶ τὴν διάλυση τῆς ἐκλογικῆς της βάσης. Μία μερίδα ψήφισε Μακρόν, ἄλλοι προτίμησαν τὴν ἀποχή (ποὺ ἔφθασε στὸ ἐντυπωσιακὸ ποσοστὸ τοῦ 25%) καὶ ἄλλοι τὸ λευκό-ἄκυρο. Τὰ συμπτώματα αὐτὰ εἶναι, ὡστόσο, θανάσιμα, ὅταν χαρακτηρίζουν μίαν παράταξη χωρὶς σαφῆ πολιτικὴ ταυτότητα σὲ καιροὺς κοινωνικῆς πώλωσης.

Όπως έχουμε επισημάνει: «Το έθνος, υπό την κυρίαρχη κρατική του υπόσταση, προβάλλει σήμερα ως η ελάχιστη πολιτική μονάδα δια της οποίας οι επί μέρους, εγχώριες κοινωνίες μπορούν να δομήσουν συλλογικές ταυτότητες, να διαμορφώσουν κοινά αιτήματα και να άρθρώσουν συλλογικά προτάγματα εντός της παγκόσμιας κοινωνίας» («Το Ένζυμο», Νό. 8). Ένάμιση αιώνα πριν, στο «Κομμουνιστικό Μανιφέστο» ο Μάρξ, αφού έπεσήμαινε τον αποκλεισμό της εργατικής τάξης από το έθνος-κράτος με την χλιοπαρεξηγημένη αποστροφή του «οι εργάτες δεν έχουν πατρίδα», αφού «δεν μπορεί να τους πάρει κανείς αυτό που δεν έχουν», αμέσως μετά άξιωνε το προλεταριάτο να γίνει ο πραγματικός εκπρόσωπος του έθνους, «να κατακτήσει την πολιτική έξουσία, να ύψωθεί σε έθνική τάξη». Η παραδοσιακή Άριστερά σφετερίστηκε αυτόν τον «προλεταριακό πατριωτισμό» είτε για να το κινητοποιήσει προς όφελος της άστικής τάξης, όπως έκανε η σοσιαλδημοκρατία, σε πολέμους μεταξύ ιμπεριαλιστών («προλετάριοι ενωθείτε σε περίοδο ειρήνης και κόψτε ο ένας τον λαιμό του άλλου σε περίοδο πολέμου»), είτε το υπέταξε στα συμφέροντα του ρωσικού έθνικισμού, αφού υποτίθεται ότι η Σοβιετική Ένωση ήταν η «παγκόσμια πατρίδα των εργατών».

Σήμερα, μετά την καταστροφή του κλασσικού εργατικού κινήματος και την ενσωμάτωση της μεταπολεμικής εργατικής τάξης στην κοινωνία της μαζικής καταναλωτικής δημοκρατίας, ή συντριπτική άποτυχία της πάλαι ποτέ εργατικής τάξης να συγκροτήσει ένα θελκτικό και βιώσιμο όραμα για τον κόσμο βρίσκει τις δυνάμεις του κεφαλαίου σε μία κατά μέτωπον επίθεση. Όπως είχε δηλώσει κυνικά ο δισεκατομμυριούχος Γουόρεν Μπάφεντ στους New York Times τον Νοέμβριο του 2006, δυο χρόνια προτού ξεκινήσει η παγκόσμια κρίση: «Υπάρχει ταξικός πόλεμος, εντάξει, αλλά είναι η τάξη μου, η τάξη των πλουσίων είναι αυτή που τον διεξάγει και αυτή που τον κερδίζει». Οι καιροί απαιτούν την συγκρότηση νέων μαζικών κοινωνικών υποκειμένων που μπορούν να αντιπαλέψουν με επιτυχία την παγκοσμιοποίηση, εντός των οποίων οι δυνάμεις των χαμηλόμισθων, των έπισφαλών και των ανέργων μπορούν να άποτελέσουν την βάση αλλά και την αίχμη.

Στην Ελλάδα, που βιώνει με δραματικό τρόπο τις όδυνηρές συνέπειες της κατάρρευσης του διαχωρισμού Δεξιάς-Άριστεράς, με την για πρώτη φορά ανάδειξη της Άριστεράς στην χειρότερη μεταπολεμική κυβέρνηση της χώρας, η κατάσταση έχει οδηγήσει σε μία παρατεταμένη έθνική κατάθλιψη, αλλά ένδεχομένως να κυφορεί και ανεξέλεγκτες κοινωνικές εξελίξεις (όχι αναγκαστικά αίσιες). Η Άριστερά είναι ένα πτώμα και στην Ελλάδα. Αλλά είναι ένα πτώμα που η σήψη του δηλητηριάζει θανάσιμα την ελληνική κοινωνία. Οι προηγούμενες προσπάθειες συγκρότησης ενός παλλαϊκού έθνικού μετώπου (δηλαδή, με άπλα λόγια, ή νεκρανάσταση του ΕΑΜ) άπέτυχαν οίκτρα γιατί στηρίχθηκαν άκριβώς σε αυτόν τον διαχωρισμό, που σήμερα καταρρέει όχι μόνο μπροστά στα μάτια μας, αλλά κυριολεκτικά πάνω στις πλάτες μας.

Τα διδάγματα της σημερινής Γαλλίας μας δείχνουν ότι οι νέες εξελίξεις που κυφορούνται άπαιτούν την διάλυση των ξεπερασμένων και άνασχετικών όριζόντιων διαχωριστικών γραμμών μεταξύ Δεξιάς και Άριστεράς και την άντικατάστασή τους άπο την κάθετη διαχωριστική γραμμή μεταξύ των δυνάμεων του παγκοσμιοποιητικού Κατεστημένου και των θυμάτων του. Η ταξική πάλη που διεξάγει ο Γουώρεν Μπάφεντ και

οί ὅμοιοί του ἀπαιτοῦν τὴν πλατεία συγκρότηση καὶ ἀντεπίθεση ὅλων τῶν κοινωνικῶν δυνάμεων ποὺ αὐτὴ ἢ πάλῃ πλήττει ἐναντίον τοῦ σύγχρονου δεσποτισμοῦ τοῦ Κεφαλαίου, ποὺ μετατρέπει τοὺς ἀνθρώπους σὲ δούλους του.

Ἡ οἰκονομικὴ πάλῃ κατὰ τῆς παγκοσμιοποίησης καὶ τῆς χρηματοπιστωτικῆς δικτατορίας χρειάζεται νὰ στηριχθεῖ ἀπὸ ἓνα πολιτικὸ πρόταγμα καὶ νὰ πλαισιωθεῖ ἀπὸ τὴν ριζικὴ ἀμφισβήτηση τῆς σύγχρονης κυρίαρχης ἰδεολογίας: τὴν κοινοτικὴ οἰκονομία τοῦ συνεργατισμοῦ, τὴν ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία, τὴν κρατικὴ κυριαρχία ποὺ ἐγγυᾶται τὴν ἀξιοκρατία καὶ τὸ καθολικὸ κοινωνικὸ ὄφελος, τὴν υπεράσπιση τῶν παραδοσιακῶν συλλογικῶν ταυτοτήτων, τὸν διεθνισμό τῶν ἐθνῶν. Ἡ χθεσινὴ ἐκλογικὴ μάχη τῆς Γαλλίας χάθηκε. Οἱ ἡττημένοι ἔχασαν περήφανα καὶ φεύγουν ἀπὸ τὴν μάχη μὲ τὸ ἠθικὸ ἀκμαῖο. Ὁ πόλεμος συνεχίζεται. Καὶ ὁ πόλεμος θὰ τελειώσει ὅταν θὰ νικήσουμε!

Ἀθήνα, 8 Μαΐου 2017

Σωτήρης Γιαννέλης

(Στὸ ἀρχικὸ κείμενο προσετέθησαν ὀρισμένες διορθώσεις τὴν ἐπαύριον.)

<https://engymo.wordpress.com>